

Grevci metal işçilerine selâm!

Selâm işçi sınıfının yiğit direnişine

MESS DE EZİLECEK, OLİGARŞİ DE!

Bu gün otuz binden fazla metal işçisi patronlar çetesine karşı yığıl-
çe direniyor. Şiş göbekli patronlar çetesinin oluşturduğu MESS,
işçilerin haklı taleplerini tanımamak için dayatıyor. Onların uğraşı işçileri
daha fazla sömürmek, milyonlarına milyonlar katabilmek. İşçiler ise
sömürüden tam olarak kurtulamayacak olsalarda, bu günkü sömürü
düzeni içinde bir parça daha fazla hak elde etmek, biraz olsun daha iyi
yaşama imkanlarına kavuşabilmek için uğraşıyorlar. Biz özümüzdeki
sömürünün ağırlığını biraz olsun azaltabilmek için mücadele ederken,
onlar bizi daha çok sömürümleninin yollarını arıyorlar.

Patronlar çetesi bizi ezmek için bütün imkanlarını kullanıyor. İşçileri
dize getirmek için ordularına, polislerine, ellerindeki tüm devlet
güçlerine güveniyorlar. Ama bizde, işçilerin birliğinin yarattığı çalkıktan
direnış azmine, 15-16 Hazirandan gelen şanlı mücadele geleneğimize
güveniyoruz. 15-16 Haziranda polisin, ordunun ve bürokrat sendikacıların
bütün engellemelerine rağmen tankların ve toplum polislerinin kurduğu
barikatları aşarak gerçekleştirilen 15-16 Haziran direnişinin şanlı anısı
bize ışık tutuyor.

İşçi sınıfının çelikten birliği, MESS'i dize getirecektir. Profilo,
Mannesman, Auer, Man, Arçelik, Sungurlar, Beko, Boronkay, Siemens,
Simko'nun yığıt işçilerinin çelikten kolları patronlar çetesini ezecektir.

Ama grev sadece bu günkü düzen içinde biraz daha iyi hayat
koşulları elde etmek için yürütülen bir mücadele aracı değildir. Eğer
mücadeleyi bu kadar dar bir amaca yöneltirsek mücadelemizin önünü
göz ardı etmiş kurtuluşumuzun gerçek yolunu bir kenara bırakmış oluruz.

Çünkü bu gün patronlar bize biraz daha fazla ücret ve hak tanısalır
bile sömürüden kurtulmayacağız. Bunu hepimiz artık çok iyi biliyoruz.
Bu gün bizim ücretlerimize biraz zam yaparlar, yarın bir devalüasyon
yaparlar veya başka yollarla hayat pahalılığını bir kat daha artırırlar ve bir
elleriyle verdiklerini öbür elleriyle alıverirler. Bu yüzden biz çok iyi
biliyoruz ki, işçi sınıfının gerçek kurtuluşu üretim araçlarının toplumsal
mülkiyetini sağlamakla, herkezin emeğinin karşılığını aldığı, YENİ BİR
DÜZEN kurmakla mümkündür. Böyle bir düzen ise ancak ve ancak bütün
iktidar gücünü bir avuç sömürücü azınlığın (Oligarşinin) ellerinden almak

15-16 Haziran direnişinin anısı yolumuzu aydınlatıyor

15-16 Haziran olayları, işçilerin tek bir yumruk gibi
nkılı, tek bir yürek gibi atan, birlikteliğinin hakim
sınıfların tankının, tüfeğinin, copunun nasıl üstesinden
geldiğini kanıtladığı gibi; sevimli görünüşleri altındaki
hakim sınıfların, nasıl gaddarca ve insanlık dışı
yöntemlerle halka saldırdığını, ama gene de, ne kadar kof
olduğunu kanıtlamıştır.

Dün, hakim sınıfların önerdiği tek tip sendikacılık
önerisini şanlı bir direnişle yerle bir eden işçi
sınıfı; bugün de, işçilerin karşısına bir bütün olarak
çıkan patronlar örgütü MESS'i yenecektir.

Te hakim sınıfların gücü, ne de reformist ve
revizyonist sendika ağalarının engellemeleri, bu mücade-
leyi durduramayacaktır. Bu mücadelenin ismi sınıf
mücadelesidir. Ve yalpalamaya yer yoktur. Tarihin
tekerliğini geriye doğru çevirmeye çalışanlar bu
tekerleğin altında ezilmeye mahkumdurlar.

ÖZEL SAYI 2 / 12 HAZİRAN 1977

100 KURUŞ

ve bu gücü tüm ezilenlere vermeye gerçekleştirebilir. Sömürüyü ortadan
kaldırmanın yolu bu yüzden DEVİRİM'den geçer. Sınıf mücadelesinin en
önemli kanunu budur.

İşçi sınıfının düşmanları sadece bu gün karşımızda yer alan
patronlar değildir. Patronlar ülkemizdeki diğer sömürücülerle, toprak
ağaları ve tefeci tüccarlarla tüm ezilen halka karşı birleşerek bir
sömürücü azınlık oluşturuyorlar. Bu sömürücü azınlık çetesi, bütün
halkı, işçileri, köylüleri, öğretmen ve memurları sömürüyor ve eziliyor.

Bu yüzden mücadelemizi sürdürürken sömürücü zorbalara karşı
bütün emekçilerle, memur, öğretmen ve gençlikle birleşmeliyiz.
Mücadelemiz bütün emekçi halkın kurtuluşu yolunda ileri bir adım
olacaktır. İşçilerin, köylülerin, memur, öğretmen ve gençliğin birleşik
mücadelesi MESS'i de ezecektir, Oligarşiyi de!

YAŞASIN METAL İŞÇİLERİNİN MESS'E VE OLİGARŞİYE KARŞI YÜ-
RÜTTÜĞÜ MÜCADELE!

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ VE TÜM EMEKÇİLERİN EMPERYALİZME
VE OLİGARŞİYE KARŞI MÜCADELESİ!

TEK YOL DEVİRİM — KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

Mücadelemiz kurtuluşa kadar sürecektir

İşçi sınıfının bu savaş okulunda geniş kitleler eğitiliyor.
Metal işçilerinin oligarşiyeye karşı verdikleri mücadeleyi bütün
diğer işçiler ve emekçiler dayanışma ruhu içinde izliyorlar.

Biz işçiler olarak biliyoruz ki; fabrikalara, topraklara,
bankalara, ticarete oligarşi dediğimiz küçük bir sömürücü
azınlık sahip olduğu sürece bu soygun düzeni devam
edecektir. Oligarşik diktatörlük devrimci bir şekilde yıkılma-
dan ne bize, ne de tüm yoksul halkımıza kurtuluş yoktur. Esas
amacımız, iktidardaki sömürücü azınlığın (oligarşinin) soygunu
ve diktatörlüğüne dayalı düzenini devirmektir.

Ama bugün gücümüz daha buna yetmiyor. Yeterince
örgütlü değiliz. Yeterince eğitilmeyiz. Bir taraftan sömürücü-
lerin iktidarını yıkmak için mücadelemizi sürdürüyoruz. Diğer
taraftan da, bu mücadelemizi kolaylaştıracak şekilde ekono-
mik-demokratik mücadele vereceğiz.

Grevler bize işçi sınıfının birliğinin önemini tekrar
öğretiyor. Onun için tüm çalışanlara grev hakkı istiyoruz.
Memurlar ve tarım işçileri de daha iyi bir hayat yaşayabilmek
için grev yapabilmeli.

Greve çıkmak için ne kadar uzun formaliteler gerektiğini
gördük. Bu formalitelerin hepsi kaldırılmalı. İşçiler istedikleri
zaman, greve çıkabilmeli. Patrona nefes alacak zaman
bırakılmamalı. Toplu sözleşme imzalandıktan sonra yeni
haklar isteyebilmeliyiz. Bu haklar için yeniden greve
çıkabilmeliyiz.

Bugün başka fabrikaların işçileri de bizleri destekleyebil-
mek için greve çıkabilseler, bugünkü mücadelemizde çok
daha güçlü oluruz. Onun için, dayanışma grevi için de
mücadele etmeliyiz. Genel grevi oligarşiyeye kabul ettirmeliyiz.

Lokavt işverenlerin, patronların, parabalalarının soygunu
ve sömürü düzeninin devamı için bizlere karşı kullandıkları bir
araçtır.

Lokavt patronların bizleri düşük ücretler, yok denilecek
sosyal haklar ve hepsinden önemlisi iş güvenliğimiz olmadan
çalıştırarak, daha fazla kâr etmek için kullandıkları bir karşı
silahtır.

Bu tehdidi ortadan kaldırmak, silahlarını ellerinden alıp
kırmak, parçalamak, yok etmek gerekir. Bunu da mücade-
lemizle sağlarız.

Kendi isteğiyle işten ayrılanlara kıdem tazminatları
verilmeli.

Kıdem tazminatı çalışan her yıl için 45 gün üzerinden
ödenmelidir.

Yıllık ücretli izin süreleri uzatılmalı.

Çalışma süreleri haftada 40 saate inmeli, ücret ödemeleri
48saat üzerinden yapılmalıdır.

SSK primlerinin tümünü işverenler ödemeli.

Asgari ücret her 6 ayda bir artırılmalı.

İş teminatı sağlanmalı.

Daha fazla gelirimiz olmalı. Ücretler ve yan ödemeler bizi
en azından insanca geçindirecek kadar olmalı.

Toplu sözleşme her yıl yapılmalı

Fabrikalarda iş emniyeti sağlanmalı, iş kazalarının
engellenmesi için her türlü tedbir alınmalıdır.

Bu taleplerimizin bir kısmını bu düzende de gerçekleştire-
mek mümkün. Oligarşiyeye karşı tutarlı bir şekilde mücadele
edersek, dostumuzu düşmanımızı iyi tanırsak, bazı haklar
daha sağlayabiliriz.

Bu sömürü düzeninde yeni haklar almak için, gelirlerimi-
zin artması için mücadele etmeyi küçümsemeyiz.

Ama bu ve benzeri haklar için mücadele sömürüyü
ortadan kaldırır mı? Emekçilerin iktidarını getirir mi?
Üretkenleri yönetime getirir mi?

HAYIR.

Oligarşinin diktatörlüğü devrilmeyen, fabrikalar patronları-
nın elinden alınmadan, toprak ağalarının toprakları yoksul
köylülere dağıtılmadan, bankalar, sigorta şirketleri, büyük
ticaret kamulaştırılmadan devletimize derman bulunmaz.
Grev yaparız, direniş yaparız. Ama şöyle arkamıza bir dönüp
baktığımızda görürüz ki, gide gide bir arpa boyu yol ancak
gittimiz.

Ekonomik mücadele önemlidir. Ama asıl önemli olan
iktidar mücadelesidir. Emekçi halkımızın iktidarı kurulmadan
ne gerçekten bir iş teminatımız olur, ne ücretlerimiz gerçekten
artar, ne de insanca çalışabilir ve yaşayabiliriz.

İşte bunun için grevler birer savaş okulu olmak zorunda.
Grevleri sadece daha yüksek ücret zammı almanın yolları
olarak görmemeliyiz. Grevler, geniş işçi kitlelerinin iktidar
savaşına hazırlandığı birer okul haline getirilmelidir.

EKONOMİK mücadelede işçi sınıfı olarak elimizde grev ve direniş silahlarımız var. Bu silahları iktidar mücadelesinin bir aracı olarak kullanmalıyız.

İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin kurtuluşu emekçi halkın iktidarındadır. Ancak emekçi halkın iktidarı fabrikaları patronların elinden alacaktır. Ancak emekçi halkın iktidarı toprak ağalarının topraklarını yokalt köylülere dağıtacaktır. Emekçi halk iktidarının yolu ise devrimden geçer. İktidardaki oligarşi devrim olmaksızın mevzilerini terketmeyecektir. Ekonomik mücadeleyi alyasal mücadeleye bağlamalıyız. Patronlar fabrikalara sahip olduğu sürece toplu sözleşmelerle alınacak bir kaç kuruş zamlı dertlerimize derman bulunabileceğini sanmamalıyız.

Grevler ve direnişler, geniş kitlelerin siyasi mücadele için, iktidar mücadelesi için eğitildiği birer okul olmalıdır. Grevler savaşın kendisi değildir. Asıl savaş, iktidar için verilen savaştır. Grevler bu asıl savaş için birer eğitim alanı haline sokulmalıdır.

Her fabrikada sosyalist işçi arkadaşlar vardır. Grevler ve direnişler, bu arkadaşların mücadelesinde içinde pişmelerini, kadrolaşmalarını sağlayacaktır. Grev ve direnişlerin birer savaş okulu haline dönüştürülmesi bu arkadaşların sirtindedir.

Fabrikalardaki işçi arkadaşlarımızın çoğu henüz bu düzene umut bağlamıştır. Sosyalizmi yeni yeni öğrenmektedir. Toplu sözleşmelerle alınan ve Meclisten çıkan kanunlarla verilen haklardan başka hak alınamayacağını sanmaktadırlar. Kendi sınıfının, emekçi sınıfların gücünü bilmemektedir. Bu nedenle de sorunlarının çözümü için emekçi halka güvenmektedir. Baskı ve sömürün farkındadır, ama çıkış yolunun nerede olduğunu bilmemektedir. Devletin ve ordunun kimin hizmetinde olduğunu henüz öğrenmemiştir. İktidar mücadelesini ve emekçi halkın iktidarını ne demek olduğunu henüz kavrayamamıştır.

BU DÜZENDE KURTULUŞ YOK. HEDEF EMEKÇİ HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARI OLMALIDIR.

Fabrikalardaki sosyalist arkadaşlarımızın ilk görevi işçi kitlelerinin kurtuluşu grevde görmelerini sağlamak, geniş işçi kitlelerinin bu düzene olan umudunu kırmaktır. Revizyonist sendika ağaları, başlarıyla bitmiş grevleri zafer olarak ilan etmekte, istenilenlerin elde edildiği reklamını yapmaktadırlar. Grevleri bu şekilde ele almak, bu düzen içinde sorunların çözülebileceği umudunu pekiştirir. Patronlar fabrikalara sahip oldukları sürece, iktidarda bir avuç zorba olduğu sürece, bir grev sonucu alınmış üç beş kuruş fazla bir kıymetli yoktur. Düzenin işleri patronların elindedir. Türk parasının değeri düşüldüğünde, fiyatlar hızla arttığından alınan zamlardan geriye hiç bir şey kalmaz. Geniş işçi kitlelerine iktidar mücadelesinin önemi sürekli olarak vurgulanmalıdır. Grevler, bu iktidar mücadelesi için birer manevra alanı haline getirilmelidir.

Kitlelerin eğitimi eylem içinde olur. Geniş kitleler yaşayarak ve yaşadıkları olayları değerlendirerek öğrenirler. Toplu sözleşme görüşmeleri sırasında işçilerin pek çok hakkı talebi patronlarca köstah bir şekilde reddedilecektir. Düşman apaçık ortaya çıkmıştır. Ücretlerimiz artmasına karşılık, Yüzündeki "baba patron" maskesini atmıştır. Böyle bir durumda etliye sölüye hiç karışmayan işçiler bile patrona hiç duyarlar, işçilerin birliğinin önemini anırlar. Patrona espyonluk yapan, işçinin birliğini bozan işçiler dövdür, hastanelik edilir. Bu tür eylemler işçilerin birleşmesi gereğinin anlaşılmasını ilk basamağıdır. Öncü işçilerin devrimci kadrolar haline dönüştürülmesi bu tür mücadelelerden geçse geçse olur.

GREVLER BİRER SAVAŞ OKULU OLMALIDIR

Grevler, gerçek öncülün kim olduğunu bir kez daha kanıtlar. Patronların nasıl birer parazit olduğunu bir kez daha gösterir. Grev oldu mu fabrikadan mal çıkmaz. Makinalar fabrikada durur, patron fabrikaya gelir. Ama mal çıkmaz. Patronun üretilmiş hiç bir katkısının olmadığını herkes görür. Sosyalist işçilerin görevi, hiç bir katkısı olmayanların üretilenleri el koymayacakları bir düzenin nasıl kurulacağını işçi kitlelerine öğretmek olmalıdır.

HEDEF SADECE KENDİ PATRONUMUZ DEĞİL. İKTİDARDAKİ BİR AVUÇ ZORBA Sarı sendikalar da grev yaparlar. Ama bu grevlerde hedef sadece o işyerinin patronudur. Mücadele sadece bu insana karşı yapılır.

Greve çıkan işçi karşısında polis ve jandarmayı bulur. Kanunlar zaten küçük bir sömürücü azınlığın kanunlarıdır. Bir çok patron grevdeki işyerinin patronuna yardım eder. Patronların örgütleri (örneğin MESS) patrona grev yardımı yapar.

Patronların tek tek insanlar olmadıkları, bir sınıf meydana geldikleri grev ve direnişlerde açıkça ortaya çıkar. Sosyalist işçi arkadaşların görevi bu durumu işçi kitlelerine göstermek ve buna karşı nasıl mücadele edileceğini öğretmektir.

Grevler, devletin, ordunun ve kanunların gerçek yüzünü ortaya çıkarır. Hakim sınıflara sorsanız, devlet tarafsızdır. Ordu herkesin ordusudur. Kanunlar bütün millet için çıkarılmıyorsa, işçi arkadaşlarımızın bir çoğu bunlara inanır. Askerliğini yapmış işçilerin büyük bir kısmı, ordunun hakim sınıfların emrinde olduğunu kabul etmek istemez. Grevler ve direnişler gerçekleri bir kez daha ortaya çıkarır. Devlet tarafsız değildir. Sömürücü bir azınlığın devletidir. Ordu hakim sınıfların, oligarşinin emrinde.

15-16 Haziran çayları, sıkıyönetimler, işkencehaneler, DGM direniş, Profilo olayları bunları hep kanıtlamıştır. Kanunlar tarafsız değildir. İktidardaki sömürücü azınlığın kanunlarıdır. Her adım attığımızda karşımıza bu kanunlar çıkar. Elimiz kolumuzu bağlar. Devrimci işçi arkadaşların görevi, bu gerçekleri geniş kitlelere öğretmektir. Patronların malını koruyan polis ve jandarmayı bilinçsiz işçi arkadaşlara göstermek. 15-16 Haziran günlerinde, Profilo'da ordunun yaptıklarını anlatmaktır.

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA. YA HEP BERABER, YA HIÇ BİRİMİZ.

Bilinçsiz işçiler, grev ve direnişlerde tek başına bu düzende paçasını kurtaramayacağını, sınıf mücadelesine girmek zorunda kalacağını anlar. Önce kendi işyerindeki arkadaşlarıyla birlik kurmaya çalışır. Ama bu yeterli değildir. Patronlar örgütlenmişlerdir. Büyük toprak ağalarının, toptancı oligarşinin desteğini almaktadırlar. Bir tek işyerinin işçileri oligarşinin ordusunu, polisini, jandarmasını yenemez.

İşçi sınıfının birliğini sağlamak gerekmektedir. İşçi sınıfını en geniş kitleler halinde oligarşiye ve emperyalizme karşı mücadeleye sokmak zorunludur.

Grevci işçiler, günlerini bu birliği sağlamak için çalışarak geçirmelidirler. Her grevci işçi bir militan olmalıdır. Kahveleri, toplantı yerlerini gezmeli, geceleri tanıdığı diğer işçilerin evlerini ziyaret etmelidir. Onları da oligarşiye karşı mücadeleye çekmeye çalışmalıdır. Grev deneylerini aktarmalıdır.

ZAFER ANCAK BÜTÜN EMEKÇİLERİN BİRLİĞİYLE SAĞLANABİLİR.

İşçi sınıfının birliğini sağlamak yeterli değildir. Düşmanımız oligarşidir. Oligarşi, emperyalizmin, yerli tekelci kapitalistlerin ve en büyük tefeci-oligarşinin ve en büyük tefeci-oligarşinin ittifakıdır. Bu ittifak devrilecektir. İşçi sınıfı bunu tek başına başaramaz. Yoksul köylülüğü, köylerdeki küçük üreticileri, küçük esnafı, memuru yanına almadan iktidar mücadelesini başarıyla sonuçlandıramaz. Öğretmenlerle, öğrencilerle, teknik elemanlarla birliği yapmadan oligarşiye karşı başarıyla mücadele edemez.

Türkiye'de sınıf mücadelesi gerginleşti bu daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Grevler artık tek tek işyerilerindeki grevler olmaktan çıkmıştır. Bir işyerindeki işçileri sadece o işyerinin patronu değil, bütün patronlar ve bütün sömürücüler saldırmaktadır. Bilinçsiz işçiler bu toplu saldırı karşısında zorunlu olarak militanlık aramayı öğrenmektedir. 1969 yılında Türk Demir Döküm İlgallında çevre geçekonu halkının fabrika işçilerine yardımı, Yoralı Madon İş Sendikasının 1976 yılında Yonil Çeltik Kömür İşletmelerindeki grevinde köylülerin ve tüm demokratik güçlerin desteği bu ittifakın başarılı örneklerindedir.

Grevler ve direnişler, geniş kitlelere kimin dost, kimin düşman olduğunu bir kez daha gösterir. Grev ve direnişleri kimler destekliyor, kimler yandaş oluyor? Kimler grevleri ve direnişleri kırmaya çalışıyor? Geniş kitleler düşmanlarının kimler olduğunu kılaplardan değil, eylemlerden öğreniyor.

Grevler ve direnişler, doğru devrimci siyasetin işçi kitleleri arasında hızla yayıldığı yerlerdir. Revizyonistler mücadeleyi oligarşinin kanunlarının çizdiği sınırlar içine hapsetmeye çalışırlar. Espyonların dövdürmesini, patron köpeklerine karşı terör uygulanmasını önlemeye kalkarlar. Grevlerin çatışmaya geçmesini isterler. Polisin ve jandarmanın saldırılarını karşısına çıkamazlar. Devrimci işçi arkadaşlar, sendika ağalarının ve tavrılarını bütün işçilere teşhir etmelidir.

BİREYÇİLİĞE PAYDOS.

Kapitalizm herkesi bireycil olarak yetiştirir. Sosyalist mücadele içinde pişmeyenler önce kendi çıkarlarını düşünürler. Halbuki sosyalizmi kurma mücadelesi ortak yürütülen bir savaştır. Bu savaşta bireyciliğe yer yoktur. Grevci işçi kitleleri ve özellikle öncü işçiler grev süresinde bireycilik eğilimini yıkma çalışmalıdır. Nöbetle gelmeyen, başkasının hakkına el uzatan, verilen görevleri kaytaranlar kıyasıya eleştirilmelidir. Savaş ancak disiplin içinde yürütülürse başarıya ulaşılabilir. Savaş okulunda bireycilik ve disiplinsizlik en ağır bir şekilde cezalandırılmalıdır.

İKTİDAR MÜCADELESİ ANCAK DEVRİMCİ TEORİYİ ÖĞRENEREK VERİLEBİLİR

Grev yerlerinde seminerler, eğitim çalışmaları düzenlenmelidir. Devrimci işçi arkadaşlar, sürekli eğitim grupları oluşturmalarıdır. Normal zamanlarda günlük çalışmasından sonra kitap ve gazete okuma vakti çok sınırlıdır. Grevlerdeki hareketlilik ve zaman bolluğu eğitim için kullanılmalıdır. Devrimci teori olmaksızın devrimci eylem olmaz. İşçi sınıfı ancak devrimci teoriyi öğrenerek sınıf savaşını yürütebilir. Bu eğitim gruplarında gazete,

dergi ve kitaplar okunmasını yürütebilir. Bu eğitim gruplarında gazete, dergi ve kitaplar okunmalı; devrimci fikirler hiç bir kayıpla sınırlandırılmadan birlik-eleştiri-birlik anlayışı içinde serbestçe tartışılmalıdır.

GÜVENLİĞİMİZİ KENDİMİZ SAĞLAMALIYIZ

FAŞİZME KARŞI DİRENİŞ KOMİTELERİ OLUŞTURMALIYIZ
Grev ve direnişler iktidar mücadelesinin birer okulu olmasın, dahası, her işyeri faşizme karşı direniş birer kalası olmasın, bu, ancak ve ancak her işyerinde oluşturulacak direniş komiteleri, sadece grev ve direnişlerde, karşı devrimin saldırılarını göğüleyip püskürtmekle kalmamalı, faşizme karşı mücadelesinin örgütlenmesinde sürekli birer unsur olmalıdır. Bunun içinde, bu komiteler, her türlü mücadele araç ve biçimlerini

yağama geçirecek biçimde eğitilmeli ve teçhizlandırılmalıdır.

Devrimci sendikaların grevlerini sarı sendikaların grevlerinden ayıran özellikler bunlardır. İşçiler için grevler birer savaş okuludur. Savaşın kendisi değildir. Geniş işçi kitlelerinin ve onun da ötesinde tüm emekçilerin savaşın zorunlu olduğunu öğrendikleri ve savaşa hazırlandıkları yerlerdir.

Grevler ve direnişler, devrimci düşüncelerin geniş kitleler içinde kök salabileceği sürümüş ve gübrelenmiş topraktır. İşçi sınıfının nihai kurtuluşuna gönül vermiş devrimci işçiler ve grev ve direnişlerde militan bir mücadele vere vere çelikleşir ve kadrolaşır. İşçi kitlelerinin gerçek önderleri durumuna gelirler. Kitleler, iktidar mücadelesinin zorunluluğuna, devrimin zorunluluğuna bu grev ve direniş deneyimlerinden geçse geçse ikna olur. Grevlerin birer savaş okulu olmasının anlamı budur.

DEVRİMCİ İŞÇİLERİ

-Grevleri gerçek birer savaş okulu haline getirmek için,
-Devrimci fikirleri en geniş işçi kitlelerine mal etmek için,
-Sendikalarda devrimci önderlikleri oluşturmak için
MÜCADELENİN ÖN SAFLARINA!

"Grup sözleşmeleri"-patronlar çetesinin çıkarımadır

MADEN İş-MESS çatışması gerçekte tekelci burjuvazinin saldırıdır. Tekelci burjuvazi gücünün önemli bir kısmını MESS'de yoğunlaştırarak işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesini zayıflatmak ve ılgınlıktır. İstemektedir.

Tekelci burjuvazi bugünkü toplu iş sözleşmesi düzeninden huzursuzdur. Her işyeri için ayrı ayrı yapılan toplu sözleşmeler sürekli bir hareketlilikle yol açmaktadır. Tekelci burjuvazi cephesinin zayıf bir noktasında alınan ileri bir hak, daha sonraki sözleşmelerde diğer işyerlerine de yayılmaktadır. Bazı işverenler, kısa dönemli çıkarları için genel olarak tekelci burjuvazinin çıkarlarını kenara itmekte ve sendikaların baskıları karşısında geri çekilmektedir.

Öte yandan sendikalar çok karlı işyerlerinde daha iyi haklar elde etmektedirler. Grup sözleşmelerinin gerçekleştirilmesi halinde, tekelci işletmelerde daha büyük şartlarla sözleşme imzalanacaktır.

Tekelci burjuvazinin "grup sözleşmeleri" ve işçiler sözleşmesi teklifi bu sorunlara bir çözüm olacağı düşünülebilir. 2 yılda bir yapılacak ve onbinlerce işçiyi kapsayacak sözleşmeler tepeden yürütülecek, her bir sözleşmenin bir başka işyeri için bir basamak teşkil etmesi ölenecik, işkolunda iki yıl "huzur, istikrar ve çalışma barışı" sağlanacaktır.

MESS'in grup sözleşmeleri teklifi 1976 yılı ortalarında başladı. Toplu sözleşme görüşmelerinde MESS yetkilileri yıllık ücretli izin sürelerinin artırılması, çalışma sürelerinin kısıtlanması, ihbar ve kudem tazminatlarının yükseltilmesi, işsizlik tazminatının ödenmesi ve kendi isteğiyle işten ayrılmanın kudem tazminatlarını alması tekliflerini daha baştan reddettiler. Uyuşmazlık tutanağı tutuldu.

1976 yılının Temmuz ayında 6-7 işyerinde böylece grev kararı alındı. Fakat Maden-İş'in üst yönetimindeki reformist ve revizyonistler bu işyerlerinde greve çıkmadılar. Uyuşmazlık tutanağı tutulduktan sonra Maden-İş üst yönetimiyle MESS arasında her cuma günü gizli görüşmeler yapıldı. Maden-İş üst yönetimi, MESS'le arasındaki anlaşmazlığı bu gizli görüşmelerde uzlaşma ile sonuçlandıracağını umdu. Grevi etkili olarak erdedi.

Bu süre içinde yeni yeni işyerlerinin toplu sözleşmeleri geldi. MESS yeni yeni gruplar oluşturdu. Bu gruplardaki işyerlerinde de grev kararları alındı. Maden-İş üst yönetimi buralarda da gizli görüşmeler aracılığıyla uzlaşma aradı. Bu görüşmelerde işyerleri "grup" olarak ele alındı. Maden-İş üst yönetimi, MESS'in grup sözleşmeleri teklifini fiilen kabul etti.

Grev kararı alınıp da greve çıkılmayan yerlerde işçi kitleleri arasında huzursuzluk yayıldı. Sözleşmesi bir yıldır süren İstinye Bebitot işçileri sendikadan habersiz greve başladılar. Maden-İş yöneticileri müdahale edip işçiyi işbaşı yapturtular. İşçiler bir çok fabrikada işi yavaşlatmak istedi. Arçelik fabrikasında üretim düştü. Maden İş üst yönetimi, işverenlerden önce müdahale etti. Üretimi eski düzeyine çıkarttı.

Maden İş yöneticilerinin bu uzlaşmacı tavır işverenlere moral sağladı, MESS'in prestijini yükseltti. İşverenler, Koç'un denetimindeki MESS'in çevresinde örgütlenmelerini artırdılar. Eğer ilk gruptaki işyerlerinde derhal greve çıkılsaydı, MESS daha sonraki planlarını yürütmeyecekti. İşverenlerin MESS'e olan güvenleri sarsılacaktı. Toplu sözleşmeleri yürütme yetkisini MESS'e vermeyeceklerdi.

Maden-İş üst yönetimi ise MESS ile yapılan mücadeleyi oligarşinin kanunları çerçevesine hapsetmeye çalıştı. Ve başardı da. Kendi politikalarına uymayan işçi temsilcilerinin temsilciliği sıfatlarını kaldırdı ve işverenlerle anlaşarak işten atılmalarını sağladı. Tekelci burjuvazi saldırırken, Maden-İş yöneticileri "barış isteriz" diye direniş durdular. Ama onbinlerce işçi için biçik kemiğe dayandı. Sendikamız üst yönetime karşı çalışmalarını sürdüren devrimci ve sağ muhalefetler güçlenmeye başladı. Genel Kurula üç ay kalmıştı. Erken seçim olacaktı. Taban bastırıyordu. Bu şartlar altında grevler başlatıldı.

Bugün Maden İş üst yönetimi MESS'in önerdiği grup sözleşmelerini fiilen kabul etmiştir. Bütün gizli görüşmeler bu şekilde yapılmıştır. İşçi sınıfının bugünkü örgütlenme düzeyi ve kadro durumu, ekonomik-demokratik mücadelede tek tek işyerlerinde ayrı ayrı sözleşmeyi gerektirmektedir. Maden-İş üst yönetiminin sınıf savaşına yerine oligarşiyle uzlaşma çabaları, oligarşinin hesaplarını doğru çıkartmıştır. Ama bu hesapları işçi sınıfı kararlı mücadelesiyle bozacaktır.

-İşçilerden habersiz, temsilcilerin katılmadığı gizli görüşmelere son verilmelidir!
-Şimdiye kadar yapılan bütün gizli görüşmeler işçilere açıklanmalıdır.
-Toplu sözleşme görüşmelerinde ve sendikamızın tüm çalışmalarında tabanın söze ve karar sahibi olması ilkesiyle sendika demokrasi uygulanmalıdır.

-GRUP SÖZLEŞMELERİNE HAYIRI

DEVRİMCİ YOL

15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi
Mehmet Yazıcı
Sorumlu Müdürü
Yaşarhan Arslan
Yönetim Yeri
Hasan Ali Yücel Cad. 39/D İncesu-ANKARA
Yazışma Adresi
P.K.383 Kızılay-ANKARA

Baskı-Dizgi
EM-AY Veb Ofset Tesisleri